

[Aksel Larsen.]

talen, at i det forløbne folketingsår har Danmark deltaget i det internationale økonomiske samarbejde efter samme retningslinier som hidtil. Hermed tænkes vel på den såkaldte europæiske økonomiske samarbejdsorganisation med dens liberaliseringsbeslutninger. Men statsministeren måtte tilføje — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„I organisationen for europæisk økonomisk samarbejde har man fra dansk side fortsat peget på, at der til trods for den almindelige bekendelse til en fri og uhindret samhandel mellem de europæiske lande“

— statsministerens geografi er som bekendt af den art, at ved „Europa“ forstår han Vesteuropa —

„efter dansk opfattelse snarest er sket en styrkelse af landbrugsprotektionismen. Udviklingen i visse landes toldlovgivning virker således i praksis som en forskelsbehandling til ugunst for dansk økonomi.“

Da Danmark tiltrådte dette egentlig under Atlantpagten sorterende ensidigt vestvendte „økonomiske samarbejde“, fik vi kommunister læst og påskrevet, fordi vi advarede imod det og tilkendegav den mening, at det ville blive til skade og ikke til gavn for Danmarks økonomi. Vi kan vel ikke forvente nogen undskyldning — og det forlanger vi heller ikke — selvom man nu med indsvøbte vendinger erkender, at vi havde ret. Men vi understreger, at kendsgerningerne vedrørende vor samhandel med Vesteuropa viser, at en væsentlig årsag til valutakrisen netop er at søge her, og at en ændring af Danmarks handelspolitik er nødvendig.

Statsministeren bekræftede i virkeligheden dette ved sin beklagelse af, at

„heller ikke for Vesttysklands vedkommende er de forventninger, man måtte nære om en friere import af fødevarer, blevet opfyldt.“

Nej, på papiret ser handelsaftalen med Vesttyskland sikkert meget pæn ud, men i

praksis virker den jo på den måde, at der er praktisk talt fri import til Danmark fra Vesttyskland, medens Vesttyskland ved toldmure og på anden måde spærrer i den grad for danske varer, at det eksporterer for dobbelt så meget hertil, som det aftager herfra. Det er da urimeligt at straffe arbejderbefolkningen i Danmark, fordi denne ikke blot ufattelige, men hårrejsende tålmodighed med den vesttyske diskriminering af danske eksportvarer har medvirket til et minus i vor valutabalace.

Statsministeren beklagede, at den uforandrede baconpris og den reducerede smørpris til det engelske marked ikke, som han sagde, „opfyldte vore forhåbninger“. Ja, vi har her virkelig et skoleeksempel på, hvordan man ikke bør drive handel. Vi har et skoleeksempel på en udenrigshandel à la Ebberød bank, hvor slagordet er: det er mængden, der skal gøre det! Englands levnedsmiddelimport er ikke liberaliseret. Det er derimod Danmarks import fra England, og England har fortrinsret til levering af danske landbrugsvarer og får disse leveret til lavere priser, end Danmark kan opnå i tredielande, lavere priser end verdensmarkedets, men der gøres intet alvorligt fra dansk side for at forandre og forbedre dette forhold. Man nøjes med at håbe, at bede om lidt højere priser og at konstatere, at forhåbningerne altså ikke blev opfyldt.

Tilmed oprådte regeringen i den givne situation i år på en måde, så det måtte stille den engelske side ved forhandlingsbordet ekstra stærkt. Næppe var prisforhandlingerne indledt, før regeringen afbrød handelsforhandlingerne med Sovjetunionen, forhandlinger, under hvilke man allerede var nået meget langt i retning af at sikre dansk eksport af landbrugsvarer til Sovjetunionen til særdeles lønnende priser. På samme tid som man ikke afbrød, men foreslog en pause i de dansk-engelske forhandlinger, der var gået i hårdknude, afbrød regeringen totalt de dansk-sovjetiske forhandlinger og skabte derved en ekstra ugunstig stilling for den danske side ved de senere genoptagne pris-